

СТАНЬ ОКРИЛЕНИМ – ЗДОБУДЕШ ВОЛЮ!

ПТАХА

МОЛОДІЖНИЙ ЖУРНАЛ

№ 11 (30)

**ФЛАЙZZZA ТЕПЕР ГЛОБАЛЬНІША:
НАС – ВОСЬМЕРО!
6-9 СТ.**

**ПРОСТО «М.А.»
12-13 СТ.**

**ОЛЕКСАНДР
ЯРЕМА:
«НЕ ВИЛІКУ-
ВАВШИ ДУХ,
НЕМАЄ ШАНСІВ
ВИЛІКУВАТИ
ТІЛО»
4-5 СТ.**

**ПОЕЗІЯ НА ВУЛИЦЯХ
16-17 СТ.**

**ВЕЛОТРІАЛ – СПОРТ
ДЛЯ ЕКСТРЕМАЛІВ
28-29 СТ.**

100 Мбіт/с

вул. Косачів, 8 (3-й пов.), м. Ковель
 тел. 0(3352) 7-34-36
www.uainet.net
 e-mail: office@uainet.net

НАША АДРЕСА: м. Ковель,
 вул. Театральна, 11, к. 17
www.ptaxa.com.ua
 e-mail: info@ptaxa.com.ua
 (068) 2338513 – Ната

Збудуй свою долю сам	3 ст.
Олександр ЯРЕМА:	
«Не вилікувавши дух, немає шансів вилікувати тіло»	4-5 ст.
ФлайзZza тепер глобальніша: нас – восьмеро!	6-9 ст.
Контркультура та маргінес мислення укрсучліт	10-11 ст.
Просто «М.А.». КВАРТИРНИК	12-13 ст.
Всеукраїнський молодіжний проект «Совість»	14 ст.
Jack lamp party або Хелловін по-острозьки	15 ст.
Поезія на вулицях	16-17 ст.
Про права людини кризі призму кіно	18-19 ст.
«Я люблю свого тата»	20 ст.
Фінгебордінг	21 ст.
Громадська організація «Спортивний клуб «Ковель»	22-23 ст.
Великі люде: Мати Тереза	24-25 ст.
Віршина. Тетяна Винник	26-27 ст.
Велотріал – спорт для екстремалів	28-29 ст.
Музичні новини	30-31 ст.
Фотопозитив	32 ст.

Усіх молодих, креативних, небайдужих
 Волинський молодіжний журнал «Птаха»
 запрошує до співпраці!!!

Якщо Ти відчуваєш у собі спроможність
 не просто спостерігати за всім, що відбувається
 навколо Тебе, чи з Твоєю участю, а й можеш
 викласти усе це у журналістський матеріал,
 якщо у Твоєму серці та у Твоїх думках панує
 творчий неспокій, приєднуйся до команди
 видання «Птаха»!!!

Слово редактора

Коли у полоні осені опиняється усе із твого поля зору... Коли осінні загострення такі ж немінучі, як холодні дощі й опале листя... Коли думки осіняються більше, ніж небо після ключів перелітних... Саме тоді відчувається віршами...

коли дерева стають схожими на
спалені сірники
коли твоя дорога струшує
тебе як скатертина крихту
і коли не знаєш
летиш ти чи падаєш
і тепло видмухують
шалені протяги –
з кожного кутка – навіть
з кутиків твоїх очей
саме тоді наступає
осінь
і саме тобі на праву ногу

а всі асфальти раптом
починають чаркуватися
калюжами

і що лишається (?) –
відлітати у вирій
натягуючи павутину
бабиного літа

і падати не долітаючи
яблуками в
забутому саду

і може згодом проростати
тими деревами
що стануть якось схожими
на спалені сірники

Оля Леснюк

«РОЗДУМИ НАЙМОЛОДШИХ» ЗБУДУЙ СВОЮ ДОЛЮ САМ

Колись кожна людина замислюється над тим, що буде, коли вона стане дорослою? Та, перебираючи усі варіанти, у голові складається картина, що нічого хорошого у майбутньому немає. З віком усе, чим ти захоплюєшся, перестає тебе цікавити. І починається якийсь такий депресивний стан, в якому не знаєш, що робити. Коли тебе запитують: «Ким ти хочеш

бути?», – немає що сказати. Та через деякий час усе ніби прояснюється. Ідучи до своєї мрії, в тебе з'являється усе, про що колись не могла навіть подумати.

Кажуть, доля усе вирішить, та я так не вважаю – людина має сама викласти своє життя, наче мозаїку.

Найпоширеніша, на мою думку, проблема особистості. Люди намагаються бути схожими на телезірок, співаків та інших знаменитостей. Рівняючись на когось одного, найлегше перетворитися на сіру масу, в якій усі наче клони один одного. А якщо людина відрізняється від інших, формує особистий стиль і думку, обирає не те, що подобається іншим, а щось нове, драйвове, можливо, прикольне, незвичне, її перестають розуміти знайомі, однокласники. Потім, бачачи, що ти відрізняєшся, вони замислюються, чи потрібно з тобою дружити. Але сумніви зникають і починається суспільний жах – постійні перешіптування та безглузді питання. Тоді стає дуже важко жити, не маючи ні друзів, ні однодумців, навіть людей, з якими можна провести час. Багатьом з нас це навіть більше, ніж відомо. Люди повинні бути різними. Це, наприклад, як книжки – вони відрізняються обкладинкою, змістом.

Як на мене, кожна людина повинна бути яскравою особистістю, тоді й зникне проблема сірого натовпу, а натомість з'явиться повноцінне і гармонійне суспільство.

Саша РИБИЦЬКА,
учениця 7 кл.

ОЛЕКСАНДР ЯРЕМА: «НЕ ВИЛІКУВАВШИ ДУХ, НЕМАЄ ШАНСІВ ВИЛІКУВАТИ ТІЛО»

Гурт «Гайдамаки» відомий як в Україні, так і далеко за її межами. І коли випала нагода поспілкуватися з лідером гурту Олександром Яремою, то ми, звісно, цією нагодою з радістю скористалися. Але перед інтерв'ю – кілька штрихів до портрету «Гайдамаків».

УЧАСНИКИ:

Олександр ЯРОЛА – спів, сопілка, лірика
Іван ЛЕНЬО – акордеон, цимбали, міді, спів
Руслан ОВРАС – ударні
Володимир ШЕРСТЮК – бас, дрімба
Олександр ДЕМ'ЯНЕНКО – гітара, мандоліна
Еугенію (Гайдук) ДІДИК – труба

Зі Всесвітнього Довідника Скарбів Націй (The World Wide Reference Book of The Nation's Treasures, European, 2008, the virtual edition):

«ГАЙДАМАКИ Музична формація України, що мислить по-європейськи. Має власне альтернативне обличчя, живу основу українського фольку, чіткий соціальний меседж, що формує команда освічених музикантів високого рівня. Інтелектуальна етно-система, що є світовим прикладом яскравої rock та world music культури, синтезом сучасного року, дабу, панку і ска, глибинних скарбів української та балканської музики. Гурт, сформований у часи глобальних історичних змін та становлення української національної свідомості. Вийшов з андеграунду, але не у вітчизняну музичну еліту та закордонну діаспору – ім аплодує Європа. Її гайдамацька аудиторія зросла від перехожих на вулицях Берліну до багатотисячних майданчиків найбільших фестивалів світу: Lowlands, Sziget, Mundial, Przysanek Woodstock. Альбоми гурту виходять в Україні, Англії, Польщі, Німеччині, Чехії, Словаччині на одному з чотирьох мейджорів EMI та на найкращому лейблі світу за версією WOMEX – німецькому рекордингу Eastblok. Концертна діяльність поєднує Чорне море та Норвезьке, країни балтійської та романо-германської, розуми та ідеї людей усього світу».

– Ви позиціонуєте себе як «музична формація України, що мислить по-європейськи», то з огляду на це, як Європа сприймає Вашу музику, чи цікавить європейського слухача українська музика?

– Європу та Америку цікавлять якісне виконання, неординарні рішення, яких вони досі не чули, але (!) у стилі, витриманому у їх смакових традиціях. Фактично, на «заході» існує дві моделі: європейська та американська. Різниця смаків як між різними європейськими країнами, так і між Сполученими Штатами та Канадою, незначна. Тому дуже важливо орієнтуватися у стандартах та стилях тих двох систем.

– Які Ваші пріоритети у музиці? Що і кого любите слухати?

– Зірок «старого зразка». Тих, що творили заради творчості, а не заради успіху. А успіх до них приходив через живі виступи і справжній талант, а не «знахідки» піар-менеджерів. Таких досить багато: Kurt Cobain, Iggy Pop, Neil Young, Shane Macgovan, Elbicho, Dezerter, Manu Chao, Fela Kuti, Сергій Кузьминський, Аукціон, Петро Мамонов, Тарас Чубай... І не тільки у музиці: Emir Kusturica, P.P.Pazolini, Pablo Picasso, Сергій Параджанов, Іван Миколайчук, Василь Стус, Klaus Kinski, Roberto Duran...

– А що читаєте? І чи маєте «улюбленців» у сучасній літературі? А в українській сучасній?

– На жаль, у сучасній літературі не знайшов нічого рівного Достоевському, Маркесу, Шевченкові. Найсучасніший клейнот – «Останній Вихід у Бруклін» Х. Селбі Молодшого (написаний десь наприкінці 50-х). З українців непогано пише Прохасько. Марічків Матіос – «премія читацьких симпатій» за «Солодку Дарусю»!)

– Яка найбільш пам'ятна подія у вашому творчому житті? Що, якщо можна так сказати, найбільше Вас вразило за усі роки існування гурту?

– Ще нічого не вразило. Якщо йдеться про особисте творче життя, то найбільш пам'ятна подія, коли я вперше наважився заспівати у мікрофон... Якщо йдеться про гурт, то сам момент

єдності кількох однодумців, що складають кістяк «Гайдамаків», це теж вражає!

– Чому практично на жодному фестивалі літа – 2010 вас не можна було почути і побачити?

– Be2Gether, Viru Festival, Volt Festival, Calgary Folk, Soyuziwwka, Daufine Festival, Dobry Festival, Ekolomyja Festival, Targowa Street Film Festival та багато інших. Якщо маєте на увазі Україну, то бюджеті більшість українських фестивалів цього року не могли покрити кошт технічного обслуговування «Козак-Рок Шоу». Покрив фестиваль «Гайдамака. UA». Це дало нам можливість на ньому виступити. Ми маємо професійне світлове шоу, від-д-жі проєкцію та звуковий райдер, виконання якого є принциповим. І не погоджуємося на компроміси. Зрештою, це просто є нормально для будь-якої європейської або американської групи (в цьому вони однакові). А щодо тих, хто в Україні нас не побачив, то до Польщі або Словаччини не є так далеко. Можна приїхати на концерт, злававши комплекс «невиїзних».

– І повертаючись до тих же тем: фестивалів, хочу запитати: що ви можете сказати з приводу фестивалю «Гайдамака.ua» (учасником якого ви, власне, були) і того галасу, що навколо нього створили?

– Класний фестиваль! А щодо галасу, то це природний ефект нинішнього протистояння між патріотами України та українофобами, спричиненого активними діями останніх.

Українське суспільство нині є безнадійно хворим. Щось типу ракової пухлини, метастази якої проникли у майже всі органи. І на мою думку, немає жодного порятунку від «легітимних» терапевтичних методів. Якщо би раптом якась терапія типу: опромінювання американським долларом, лікування російською нафтою, ін'єкції міжнародного валютного фонду, – врятувала країну і зробила нас повноцінною Європейською нацією, – я був би дуже здивований! Усі хвороби тіла починаються з хвороби Духу. Не вилікувавши Дух, немає шансів вилікувати тіло.

– А як Ви ставитеся до ново-

го законопроекту «Про мови в Україні»?

– Хтось гвалтує Україну, а ми проходимо поруч, думаючи про особисте. Ховаємося до своїх помешкань, де чуємося у безпеці за жалюгідними стінами та дверима.

– І якщо цей законопроект усе ж таки схвалить, як на це повинна реагувати українська громада? І як на це реагуватимете безпосередньо ви?

– Вогонь і попіл на тих, хто запропонував цей проєкт! Земля горітиме у них під ногами.

Українці повинні нарешті разом вийти на вулицю!

– Питання майже риторичне, і все ж ваша точка зору: як пробудити національну свідомість?

– Піснями! «А Вже Років 200», «Сумний Святий Вечір» («Гайдамаки»), «Не Хочу Бути Героєм України», «Мій Народ» («Тартак»).

– І на завершення: Ваші побажання читачам молодіжного журналу «Птаха».

– Не бійтеся. Не вірте політикам. Творіть свою, молоду Українську спільноту.

Розмовляла
Ольга ЛЯСНЮК

ФЛАЙZZZA

ФлайZZza

тепер глобальніша: нас – восьмеро!

2 жовтня на вході в парк ім. Лесі Українки гурт «ФлайZZza» зібрав своїх друзів на ювілейний концерт з нагоди першого десятиріччя існування цього колективу. Напередодні ми поговорили з учасниками гурту.

Шалений креатив та потужна енергетика роблять вже сьогодні гурт «ФлайZZza» одним із найперспективніших та найцікавіших гуртів України. Незалежність гурту – у їхній музиці. Доволі легкій, веселій й водночас інформативній та цікавій.

А ще відображений весь креатив та широта світогляду учасників гурту, що я відчула при особистому спілкуванні з музикантами команди. Четверо учасників цього колективу, а саме Тіма, Івашка, ДжамАлка та Сергій відповідали на цікаві запитання, і ось що з цього вийшло...

– З чого почалася «Флайз-Зза» і звідки походить назва гурту?

Тіма: Назва походить від старого луцького гурту «Мухи в чаї». «Fly» окрім «польоту» з англійської мови означає ще «муха», відповідно, похідна від «Мухи в чаї» залишилась, але ми додали три букви «z», бо у команді троє вокалістів. У першому складі «ФлайзЗзи» було троє музикантів із «Мухи в чаї», але згодом всі раптово кудись позникали: хтось пішов до «Тартака», хтось звукоорежисером до дуету «Світазь», хтось в армію. Але, фактично, як і у інших гуртів, зміни у складі відбуваються й досі.

– Чи ніколи не виникало пориву душі – от взяти, закинути все і займатись чимось іншим?

Івашка: Буває, виникає питання, – а навіщо воно мені

треба? Мені 36 років, сім'я, дитина, музика забирає дуже багато часу. Але з іншого боку – що таке музика? Це болячка! (посміхається) Чимось займається можна, але без музики не обійдешся.

– Як, на вашу думку, можна вирішити внутрішній конфлікт молодих музикантів між бажанням творити і необхідністю заробити?

Тіма: Кожен гурт проходить цей етап. «ФлайзЗза» дожила до того періоду, коли вже присутній симбіоз між питанням творчості й фінансів. Зрештою, хочемо побажати молодим ватагам принаймні дожити до цього моменту.

Івашка: Як мінімум, не пада-ти духом! Якщо дивитись на музику як на дохід, то справи не буде. У будь-якому разі в першу чергу повинна бути ідея. Ви запитаєте: «А яка ж ваша ідея?»

З нагоди святкування першого ДЕСЯТИ-річчя нашої улюбленої «ФЛАЙЗЗЗИ» ми зустрілися з їхніми друзями та запитали їх про таке:

1. Як і коли відбулося Ваше перше знайомство з «ФЛАЙЗЗЗОЮ»?
2. Побажання та привітання з Ювілеєм.
3. Ваші творчі плани.

Сашко ПОЛОЖИНСЬКИЙ
(гурт «Тартак»):

1. Івашку й Тіму я знав давно – ще задовго до «Флайз-ззи», тому перше знайомство моє відбувалося з музикою й Джамалкою. Було кілька пісень, які мені хтось дав послухати – скоріш за все, Муха, який мені про «Флайз-зу» перший і розповів. Особливо тоді сподобалася пісня «Джамайка», яку ми скоро й разом записали у версії гурту «Тартак» для альбому «Система Нервів». З того часу ми й дружимо, й співпрацюємо, й допомагаємо одне одному чим можемо.

2. Приємно, що у свої 10 років «Флайззза» не лише не загинула, а живе, працює, виступає, творить нове і має купу вірних прихильників не лише в Україні, але й за її межами. З цим я «Флайзззу» і вітаю – щиро та сердечно! Бажаю не втрачати запалу, молодості, азарту й енергії! Хай вам усе вдається, і творчість хай впирає вас усередині та випирає назовні, і хай люди вас цінують так, як ви того варті!

3. Що стосується моїх творчих планів, то я очікую, що ось-ось з'явиться другий сингл мого сольного проекту СП. А «Тартак» готується видати чергову позапланову збірку з неофіційної дискографії та починає роботу над новим альбомом, який з'явиться ще невідомо коли.

Гурт «От Вінта»:

1. Перше знайомство відбулося ще у далекому 1997 році, коли цей колектив ще мав назву «Мухи в чаї». Потім, уже після того, як знайомство переросло у міцну дружбу, було вирішено створити щось спільне, і 2005 року був записаний спільний трек «Два кольори», який став позитивною окрасою CD «ПОПЕРЕДУ». Окрім цього «ОТ VINTA» і «ФлайзЗза» пліч-о-пліч відпрацювали в акції «Не будь байдужим!».

2. Нехай ваша творчість завжди буде схожа на улюблені вами три кольори: червоний – це безмежна любов ваших фанів, жовтий – тепло золотих дисків, зелений – робота, робота і ще раз робота. А щоб іноді розслаблялись, то нехай час від часу для Вас усе буде – фіолетове.

33333333333!

3. Спостерігати за успіхами та досягненнями «ФлайзЗза».

Сергій ТКАЧУК, радіоведучий, шоу-мен

1. Знаю цю ватагу «мУльйон» років. Практично – від першого запису. А з Тімою та Івашкою – ще з часів кінця 90-их. «Варились» в одному котлі волинського шоу-бізу й «Мухи в чаї», й «МС Фіра», і я. Здорово, що до сьогодні ми друзі. Радий за гурт.

2. Бажаю визнання. Гонорарів. Гарної і вдячної публіки. Нових пісень. Здоров'я. Наснаги. Удачі. Бажаю гурту реалізації й не опускати планку.

3. Зробити фотовиставку, видати наступну книгу, реалізувати клубний проект і новий радіоіній. А ще хочу «народити» сина; і, гадаю, йому буде до снаги музика моїх друзів, «ФлайзЗзу» маю на увазі.

Наша ціль – потішити людей. У наш час усіляких там криз, бізнесів, стресів, люди, як сіра маса, яка зациклена тільки на заробітку. Хочеться, щоб люди веселіше сприймали світ, щоб спокійніше себе почували всередині, знімали з себе напругу.

– Чим для вас є Луцьк?

ДжамАлка: Луцьк – це чудове місто! Тихе, зелене, таке, що не напружує, рідне...

Тіма: А для мене Луцьк став другою домівкою. Сам я родом не звідси, але вже 15 років мешкаю саме тут. Тому для мене Луцьк – це вже друге рідне місто. У нас часто запитують: «Чому ви досі не в Києві?», або: «Як там столиця?» Насправді нам подобається мешкати і творити у Луцьку. Тут усе простіше, легше, доступніше, та й немає сенсу на сьогоднішній день перевозити всі наші родини, квартири і друзів кудись в інше місце. І якби нас спитали: «Куди б ви хотіли переїхати?», – то ми, напевно, відповіли б: «Нікуди».

– **Сучасна молодь проводить купу часу перед монітором з «мишкою». Яку, на вашу думку, роль відіграє на сьогодні Інтернет? Чи, бува, не підмінює цінностей?**

Тіма: Інтернет має подвійний сенс. Це, як мінімум, дорбача економія часу та хороше джерело необхідної інформації. Я особисто не мав би без Інтернету так багато музики, не бачив багато потрібних для мене новин, не зміг би черпати

щось цікаве з альтернативних до телебачення відеоджерел. Інформаційний простір України надто заангажований, тому Інтернет у цьому випадку рятує. Але з іншого боку він розпорошив погляди і загальну доцільну спрямованість молоді. І тоді, коли раніше за творчістю, наприклад, гурту «Тартак» стежили всі молоді люди, то зараз у більшості випадків мало хто вже може назвати пісню, на яку був відзнятий останній кліп «Скрябіна». Прикро, бо ми, все-таки українці, і мусимо підтримувати та розвивати своє, а не навпаки.

ДжамАлка: А для цього в нас є телебачення та радіостанції, які і повинні поширювати українське серед українців.

– **Коли плануєте випуск нового матеріалу? Чого від нього очікувати вашим слухачам та прихильникам?**

Тіма: От саме зараз ми над цим і працюємо. Вже фактично записано на студії все, що необхідне, і тепер залишилися технічні моменти зведення та монтажу кінцевого продукту.

Сергій: Ми робимо все самі, усе своїми силами й мізками. Іноді технічно нам бракує певних потужностей. У таких випадках добряче рятують друзі, за що їм і щиро дякуємо. Але докладаємо максимум зусиль і прагнемо зробити справді достойний і якісний матеріал.

Тіма: Ми всі альбоми в більшості випадків робили самі.

Так, з допомогою тих чи інших людей, без яких було б важко взагалі зрозуміти та досягнути технічні питання. Але водночас ми не були «фабрикантами», за яких все зробили і «випхали» на сцену. У новому альбомі «ФлайзZza» стане ще потужнішою та досконалішою. Цього разу ми прописали наживо барабани, чого не робили у попередніх платівках. Альбом міститиме 15 (!) пісень і, як попередні, матиме спільні пісні з іншими виконавцями – гуртом «The Joke» із Франції, нашими гуртами-друзями «The Вйо», «Роллік'с», фолк-гуртом «Сусіди». Плануємо видати диск вже восени цього року.

– Складаючи трек-лист перед виступом, ви враховуєте характер та настрої публіки, для якої гратимете, чи керуетесь своїм внутрішнім відчуттям?

Тіма: Ми просто її (публіку) налаштуємо! Незалежно від настрою людей, чи приходять наші виступи, ми стараємося повністю «конфіскувати» їх увагу та максимально відволікти від буденних справ. А для цього в нас є певна обода хороша порція позитиву, що ми вкладаємо у трек-листи концерту.

ДжамАлка: У нас є достатньо матеріалу, достатньо різноманітних пісень, щоб варіювати цей трек-лист. Все залежить від стилізації фестивалю, заходу, в якому беремо участь.

Івашка: Буває, що й на ходу доводиться змінювати список пісень концерту.

– На які періоди поділяється цих насичених 10 років вашої творчості та з чим вони пов'язані?

Тіма: Напевно, варто ці періоди прив'язувати до змін у складі та виходів альбомів. Спочатку був перший склад, який раптово зник, як ми вже казали. Від нього залишилось фактично двоє людей. Грубо кажучи, зникла команда, яка потім реабілітувалась через роки два-три, коли в гурті з'явився Івашка. А потім поступово набирали живий склад, і наслідком цього завжди був альбом. Було троє – вийшла платівка «Тепло за годину», пізніше шестеро – наслідок – альбом «Засмага на серце». З виходом останнього альбому теж підсумовується якийсь період, бо у складі команди нас зараз вже восьмеро, та й процес став більш глобальнішим, об'ємнішим та цікавішим.

А ми у свою чергу хочемо побажати гурту «ФлайзZza» ще не один десяток років, творчого розвитку, справжніх відданих фанів, активної реалізації себе в Україні та за кордоном. Даруйте свій невичерпний позитив і продовжуйте роздавати свої червоно-жовто-зелені окуляри людям. За вами – майбутнє!

**Розмовляла
Поліна АЛПАТОВА**

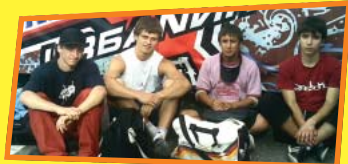
**Сергій
«Сеня»
ПРИСЯЗНИЙ**

(гурт «Мотор'ролла»):

1. Вперше ми перетнулися на телеканалі «М1», під час зйомок програми «Свіжа кров» з «Тартаками», саме тоді Положинський та Ко, просували у маси альбом «Система нервів», а було це у 2003 році. Я тоді «ФлайзZza» побачив у вигляді тріо і подумав: «Ох ніфіга ж собі, європейська команда!!!»

2. Будьте впевненими, непереконними, впевненими у собі, у своїй справі, і слава вас накриє величезною хвилею!!!!

3. До творчості не можна застосовувати подібні терміни, творчість не можна запланувати! В цей час працюємо над спільною піснею з канадською групою «Klo-och», точніше над відеодоробком, який спробуємо презентувати нашим прихильникам незабаром.

**Діма МАНАТІК,
«Iron City»:**

1. Для мене в юнацькому віці Тіма та Алла, їхня музика, якою я захоплювався, стали прикладом для наслідування. Щиро кажучи, була мрія познайомитися з ними, але тоді я був іще малий, тож ніхто не сприймав мене серйозно. Коли минуло 19 – почав часто з'являтися в «Оболоні», на одній з їхніх вечірок і познайомився з Тімою. А потім ми разом працювали під час знімання їхнього кліпу.

2. Улюбленому гурту бажую натхнення, радувати публіку новими піснями, і щоб кожна із них ставала хітом. Щоб вистачало ресурсів, найперше – матеріальних, на запис альбомів та зйомки кліпів. Ніколи не здаватися й не опускає носа!

3. Серед моїх пріоритетів на сьогодні – музика, тож і планую нею займатися. Можливо колись ми разом із «ФлайзZzoю» втілимо у життя якийсь спільний проект.

® КОНТРКУЛЬТУРА ТА МАРГІНЕС МИСЛЕННЯ УКРСУЧЛІТ

(на прикладі львівської антології
поезії 2000 рр. «Ляляк»)

Епоха примітивних рим «Україна-калина», «кров-любов», «воля-доля» та ін. втратила свою актуальність, все «попсове» стало непопулярним, по(зі)псованим, а неформальністю молоді фактично нікого не здивувати. В часи, коли скрізь з'явилися круті мобільні, смартфони, комп'ютери та Інтернет навіть провінція, як сказав Ігор Павлюк, перестала бути периферією. Молодь почала прогресувати в сучасному темпі – ненормована новітня література оголосила протест старосвітській цензурі та писанині на кшталт «як ми, все під гребінець». Терміни «контркультура» та «сучасна література» поєднались воедино.

Спробу проекспериментувати. На цьогорічному форумі Видавців, на жаль, мені так і не вдалося зустрітись з упорядником львівської антології двотисячників «Ляляк» Марією Шунь, але авторський примірник все-таки вдалося отримати. Отже, поринаю у наш світ мислення двотисячників на основі цієї антології. Харак-

теризувати кожного автора не має зиску, бо, власне, це є у передмові упорядника, а от навести декілька прикладів, цитуючи найцікавіших авторів, я не відмовлюся. Тим паче старатимусь брати цитати, які ніби навмисно передчувають стан суцліт.

Антологія розпочинається з Марії Весни, щоправда осінніми цілунками, до яких не досягне ніхто «крім птахів, які летять за трамваем, в якому я їду в бібліотеку».

У вірш Оксани Васюків «Собаки Святого Бернара» я просто закоханий ще з того часу, коли він вперше з'явився в мережі. Цікаві алегоричні поєднання нашої сучасності з гірською лавиною: «ідемо під конвоем, ось лісу реліктова хвоя обіймає за плечі і жодного шансу на втечу». Письменник начебто як птах – його жахає рабство.

Хотілося б і свою думку мовити цитатою із власного вірша: «я живу в кожній літері – літрі уявних логанів, бачу сновидіння чийхось душ-текстів...».

Сучасна література – це постійний рух, бо «...яка користь з однієї колоди? Складно лежати без діла і не мати собі застосування», – як

роздумує на цю тему Галина Гевків.

Цитату Лілії Демидюк узяв з епіграфу: «Не думай, що це все лише назване незграбним іменем. Тут взагалі імена недоречні». Ми розуміємо, що бути поетом швидше вирок, ніж благо і... імена нам недоречні.

А от у Наталі Дьомової ми все-таки маємо якесь значення: «Ріка часу ніколи не мала броду: Невічні імена лягають на вічні теми. А ми з тобою напівкам'яні тотеми – Засновники роду...».

Цікаве мислення в Арсен(а) Ій(я): «Лікар має рацію але щоб вилікуватись кожен готовий підписати кров'ю угоду з найчортопикішим дияволом...». На жаль, в суцліт є ще таке явище як «конвеєр», тобто розкручений автор підписує угоду з видавцем і працює вже не за рахунок власного натхнення, а за принципом «треба щось писати, аби відпрацювати кошти». Здебільшого якість творів втрачається, але деяким авторам все-таки вдається писати швидко, багато і якісно.

Очно з Миколою Кратом мені не доводилося зустрічатися, а ось із його віршами

знайомий давно. Насправді в суцільї перебувають ті, хто пише, але щоб видати власне... Пошуки спонсора нечасто задовільні. Без перебільшення скажу, що йому вдається все це описати: «Стільки дверей, що втрачається віра, що хоча б якісь із них справжні. За вікнами кольоровий світ, у який вже ніхто не вірить...».

Бути нейтральним, не шукати собі на пригоду правила, шукати свій власний вимір у баченому, загалом не бути повториськом всього того, що вже набридло – ось основні принципи двотисячників. Василь Мисько суцільї бачить по-своєму: «...із кришталю хапати першого і вірити йому на слово, хоч не хоч, пускаючи слину за рисами портретів, ... помовч, романтика, помовч». Ми молоді, а значить, варті того, аби бути романтичними!

Суцільї а б ще назвав мережево-віртуальною. Ми ділимося нею з мобільних телефонів, спілкуємося мовою блогів, розплутуємо Інтернет-павутину і, врешті решт, розуміємо, що у реальному житті «ми сьогодні зайві – роздано всі ролі, ідеали залишилися в рок-нолі, а тепер бездухі танці бандерлогів – бандеролями летять привіти в блоги...». Так роздумує поетка Юлія-Ванда Мусаковська.

Звичним явищем серед молодих письменників є фестивалні музично-літературні феєрії, добирання до них автостопом, частіше маючи із собою лише необхідніше, але здебільшого не маючи коштів. Вхід буває і платним, але нащо контрамарки, коли можна знайти потрібний лаз. І як каже Лариса Радченко, «є

наука дороги і сотня наук як померти я живу автостопом в заплываній майжеєвропі я харчуюсь лише алкоголем і клеєм конвертів і навчаюсь мистецтву тютюн обертати на попіл...». Власне, основні речі подорожуючого фестивалника – тютюн і алкоголь. Альтернативи не винайдемо, тож і не дивно, адже на фестивалях перетинаєшся з друзями з різних куточків країни, яких не бачив дуже багато часу. Що за свято без застілля тим паче на лоні природи?..

Нарешті я дійшов до авто-ра, який намагається все ж таки зрозуміти, хто є сучасним поетом, хто вийшов за рамки деградації і знайшов своє? Знайомтеся ті, хто ще його не знає на сучасному поприщі суч літ, – Гриша Семенчук. Отже, цитую його враження, присвячені тернопільському поету Юрію Завадському: «себто всі поети називали одне одного графоманами себто всі графомани називали одне одного поетами, а що таке бути поетом? Бути поетом це очікувати на вантажівку посеред дороги це займатися коханням з сифілітичкою це сцяти на міліціонера в День Незалежності і стояти на мурашнику читаючи вірші під чорною обкладинкою під сонцем розпаленим пивом...».

Сучасну поезію я б навіть назвав неформальною. Звичайно, у деяких авторів і перетинаються тексти за схожістю, але в кожного свій пошук. Навіть відрізняються зовнішнім виглядом. Без пірсінгу прогресивного хлопця майже не зустрінеш, не кажучи вже про довгі патли. Це нормально, адже молодь першою почала

заперечувати набридле та попсоване. Хоча деяким робота не дозволяє вбиратися експериментально. Що поробиш, у цю сумбурну епоху з роботою в Україні ой як тяжко. Незрушні старі перепони, бездіяльність пережитого, нав'язливі лоходоми. Непогано підмітила виниклу ситуацію Юлія Фультмес: «Ми вкотре витирали пил із фоліантів визнаних світліл, і позмивали автентичність. Одної географії міста Накрила сірим вельоном сльота Хто крайній в черзі по обличчя?».

Дійшовши майже до фіналу антології (що поробиш: алфавіт вимагає жертв:-), насамкінець згадалася цитата Сашка Положинського: «Я не хочу бути героєм України. Не ціную героїв моя країна!». Ми письменники, все одно якого віку, наш час ще не прийшов. Тож поки що озброєні папером і словом. І сучасністю. На завершення цього експерименту, переглянувши текстовий гербарій Влада Шубенкова, вирішив закінчити свою писанину словами цього ж напрочуд талановитого і активного автора. Контркультура знайшла своє «Я», автори вже знають відповідь на питання, хто вони: «Ти демократія люба, а я терорист. І доки тут пахне нафтою, ти не покинеш цей світ. Залишиш зруйновані душі та військові миротворчі пости. Дочитай моє послання, опублікуй його в жж, Я не відрізнятимусь серед натовпу і складності своїх рим. Лише мирно чекатиму на наступні твої листи». Тож, панове, оптимістичного вам настрою – контркультура суцільї набирає обертів!

© Вакуленко-К.
Володимир

Просто «М.А.»

Яке місце у сучасній музиці займає блюз? Мабуть, кожен би відповів на це запитання по-різному. Хтось би сказав, що надає перевагу року і металу, хтось – що слухає лише попсу, хтось – реп, та знайшлися б і такі, які в один голос заявили б, що у захваті від бориславського гурту «Механічний Апельсин», адже саме вони одні з тих на українській сцені, хто грає блюз.

Усе почалося ще у 1992-му році. Саме тоді на Львівщині, під небом міста Борислава, був заснований гурт «Механічний Апельсин». Чесно кажучи, до 2010-го багато чого змінилося... На початку 1999-го року про гурт чули востаннє. Десятирічне затишшя вилилося у поновлення. Про «М.А.» знову заговорили – як про перспективний колектив. І справді говорити було про що... Саме минулого року зібрався колектив однодумців (частково зі старих складів, а частково – зовсім нові люди). Наразі у «Механічному Апельсині» грають: Саша – бас-гітара, Андрій – ударні, перкусія, Ерік – соло-гітара, клавіші та Юра (або ще як його називають, судячи з першого альбому, написаного під впливом Майка Науменка, український Майк) – вокал, ритм-гітара, банджо. Хлопці почали плідно працювати, створювати нову музику і випустили дебютний альбом «Бойчуцький блюз». Незважаючи на те, що фронтмен гурту «зависає, як старий комп», коли чує запитання про те, як гурту вдалось досягнути значного успіху за останній рік, проте все ж охоче ділиться секретом: «Просто ми звикли працювати, наполегливо працювати». Зрештою, це дуже помітно. Не кожному вдалося б після року роботи створити хіт, який би протримався у національному хіт-параді «Rock Top-20» України 6 тижнів підряд на 12 місці, а пісня «Більше

не плач» – на першій сходинці «Топ-10 Важка Ділянка». Пісні та музику учасники гурту пишуть самостійно. «У когось із нас виникає ідея щодо написання пісні, ми її опрацьовуємо, і народжується новий хіт», – розповідає вокаліст гурту Юра Горбач.

Якщо говорити про співпрацю «М.А.» з іншими гуртами, то вони вважають справжніми зірками такі колективи: «Колд Міт Паті», «ІнТім», «Універсал Пікчерс», «Спалені Вітрила», «Омерта» і «Трагедія Фауста».

Ну і, звичайно ж, не можна не пригадати те, що на першому зібранні Кваритири FM ці хлопці були почесними гостями. Своїми враженнями про квартирник вони діляться так: «Офігительно!!!! Іншого слова ми підібрати не можемо... особливо нам сподобалися і запам'яталися «Колд Міт Паті». На запитання «як ви оцінюєте сучасний шоу-бізнес?» – лунає досить відверта відповідь: «Суть нашого шоу-бізнесу можна охарактеризувати одним словом – «неформат» – це якщо ви не домовилися про ціну».

«Механічний Апельсин» – насправді колектив однодумців та друзів. «Тепер ми прийшли надовго», – запевняють вони.

А ще «Механічний Апельсин» обіцяє завітати до Луцька, адже до кінця року планується випуск нового альбому. Отож, невдовзі зустрінемося!

О. Лєнк@ та Оля СМАЙЛИК

ПТАХА

Добрі вчинки. Ми їх інколи робимо. Свідомо чи ні, цілеспрямовано чи ненавмисно. Ці поодинокі сонячні сплески доброчинності, уваги та небайдужості... а ви ніколи не думали, яка це сила, якщо їх об'єднати разом? Сила, здатна пробуджувати світло і тепло у п'їмлі, запалювати пошмішки на обличчях, здатна звертатися безпосередньо до нашої СОВІСТІ й жити у злагоді з нею.

У світі існує безліч невидимих зв'язочків між людьми, між добром, яке кожен з нас несе у собі. Давайте зробимо ці зв'язки видимими.

Давайте з'єднаємо ці поодинокі вогники добра між собою, ці зусилля, прагнення всіх активних людей, котрі дбають про природу, про ближніх та знедолених. Тих, кому небайдужі екологія, культура, пенсіонери, люди з особливими потребами, життя громад і життя кожного в сім'ї. Кому небайдужі бездомні, безбатченки та бездітні. Кому небайдужі чистота вулиць і освітлення під'їздів, новітні бібліотеки та екологічно нешкідливі заводи, чистота повітря, люди поруч та брати наші менші.

ЦЕ Ж ТАК ПРОСТО!

Створити один простий, але могутній організм, котрий вбере у себе турботу про навколишнє середовище, здоров'я, людей, тварин, благодійність і про який почує світ.

Всеукраїнський молодіжний проект «СОВІСТЬ»

АДЖЕ ВОНА У НАС Є :-)

Він нікому не підпорядковується і не є чиею інтелектуальною власністю.

Він не вимагає жодних папірців, фінансів, жодного членства.

Він не залежний від віросповідання, політичних поглядів, соціальних статусів та іншої суспільної атрибутики.

Це добровільне об'єднання волевиявлення тих, кому не все одно.

Він – це відображення нашої людської совісті.

Він охоплює всі можливі творчі, екологічні, соціальні акції та заходи і спрямований розворушити оте маленьке добро у кожному з нас, показати, що все те добре, що ми робимо – не даремне.

ЩО СТОСУЄТЬСЯ «СОВІСТІ»:

Екологія (мітинги, форуми, прибирання парків/лісів, насадження дерев і т. п.).

Шкідливі звички (тренінги, концерти, соціальна антиреклама і т. п.).

Доступність правдивої та різносторонньої інформації (підтримка та запрошення до співпраці ЗМІ, створення нових ЗМІ).

Свобода самовираження (мистецькі акції).

Соціальна небайдужість і свідомість (соціальні акції, благодійні акції).

Виняткова увага до людей з особливими потребами та дітей.

Захист тварин (акції, мітинги, збори і т. п.).

Будь-які форми благодійності.

ЩО ЦЕ ВКЛЮЧАЄ:

проведення благодійних акцій, творчих вечорів, квартирників, відкритих радіоефірів і телемостів, літературних читань, музичних концертів, тематичних виставок чи презентацій, зустрічей, мітингів, протестів, творчих тематичних фестивалів, кінопоказів, флеш-мобів, соціальних опитувань та ін.

ХТО МОЖЕ ПІДКЛЮЧАТИСЯ:

ВСІ! Окремі індивідууми, молодіжні та громадські організації, творчі спілки, студенти й учні,

молоді спеціалісти, усі небайдужі – просто ЛЮДИ.

НАВИЩО:

благодійні та подібні акції у всіх сферах існували та будуть існувати, але вони як вогники – загорілися і згасли на загальному тлі. Якщо таким чином ідейно об'єднатися та продовжувати робити всі ці речі разом, систематизовано, інформувати про це один одного (учасників) та ЗМІ, вірогідно, що влада, меценати, добродії звернуть увагу на Ваше добре діло і посприяють Вам. Плюс це допоможе ще більше активізувати подібну діяльність у різних сферах життя.

ЧОГО МИ ПРАГНЕМО:

1. Залучити методом інформування всіх можливих учасників з різних регіонів;

2. Інформувати всіх про цей проект;

3. Проводити акції в різних містах та максимально висвітлювати тематику, мету акції в рамках проекту «СОВІСТЬ»;

4. Проводити спільні проекти з іншими індивідуумами, організаціями, спілками і т. п.;

5. Проводити синхронні проекти в різних містах;

6. Створити таким чином одну згуртовану централізовану силу.

ЯКЩО ВИ ВЕДЕТЕ АКТИВНУ ДІЯЛЬНІСТЬ У БУДЬ-ЯКІЙ СФЕРІ, КОТРА СТОСУЄТЬСЯ СОВІСТІ ТА ХОЧЕТЕ ДОЛУЧИТИСЯ:

1. Познайомтесь з проектом «СОВІСТЬ» та учасниками проекту;

2. Розмістіть інформацію про цей проект у себе на сторінці, у блозі, журналі й т. п.;

3. Коли ви проведете акцію у своїй галузі, помітьте: «В РАМКАХ ПРОЕКТУ «СОВІСТЬ»;

4. Максимально широко висвітліть проведену акцію у ЗМІ;

5. Пришліть поштою фото/аудіо/текстовий, загалом будь-який звіт Вашої акції. Ми це будемо збирати на ресурсі, куди всі матимуть прямий доступ;

6. http://community.livejournal.com/project_sovest.

JACK LAMP PARTY

АБО ХЕЛЛОВІН ПО-ОСТРОЗЬКИ

Студенти уміють не лише вчитись, але й добре розважатись, особливо ті, що навчаються в Острозькій академії. Так, 30 жовтня до Хелловіна відбувся безкоштовний благодійний вечір, який був організований пластом ст. Острог і управлінням сім'ї, молоді та спорту міста. Перепустки на дійство – невелика кількість запрошень, оскільки саме приміщення популярного серед творчої молоді ART-кафе (в народі «Сова») невелике. Із собою також потрібно було мати хороший настрій, жменьку цукерок (обов'язково), костюм, часник, осиковий кілок, святую воду і лопату (за бажанням). Єдина обов'язкова умова – внесок у сумі 13 грн. («магічне число» до «магічного» вечора). Можна було давати і більше – це тільки віталось. Усі зібрані кошти підуть на невеличкі, звісно, але від щирого серця подарунки дітям-сиротам міста.

Вечір розпочався виступом острозького студентського гурту «P.S». Якщо сказати, що хлопці розпалили публіку, то не сказати нічого. Варто зазначити, зі слів одного з організаторів, вони також дуже допомогли влаштувати цей благодійний вечір, за що їм віддячили повним казанком (так-так, саме ним!) цукерок. Щодо публіки, то кого тільки там не можна було зустріти: молодих вампірів, чудернацьких відьом, кумедних чаклунів, хвостатих чортиків, крилатих ангелів, навіть козака-характерника. Я ж не хотіла бути, як більша частина, у готичному стилі, тому вирішила виділитись: обрала костюм мошки (казали, що на міль якусь схожа:-)). Однозначно він підняв настрій не тільки мені, але й усім присутнім.

Після виступу гурту, який тривав близько години, розпочалася дискотека. Паралельно

з нею діяв у сусідній кімнаті своєрідний кінозал. У ньому транслювали один з фільмів жаху за участю Джека Ніколсона «Сяйво». Оскільки переглядали його декілька глядачів, то кіно було більше схоже на комедію: з усіх боків постійно летіли дотепні коменти, тож страшно не було нікому.

Також протягом усього вечора відбувався фотосет. Під приціл молодих фотографів потрапили всі гості. Це була чудова нагода залишити собі на згадку знімок з відьмою, наприклад, чи вампіром. Уявити тільки, як можуть бути здивовані майбутні внуки, переглядаючи колись такі оригінальні світлини з своїми бабусями та дідусями.

На вечірці пропагували здоровий спосіб життя. Забороненими були алкоголь, сигарети і наркотики (чесне слово, нічим подібним там навіть не пахло). Компенсував усі ці «рецепти чудового настрою» різноманітний солодкий стіл. Печиво, шоколадні та карамельні цукерки, фрукти, мінеральна вода, сік – усім охоче смакували гості. Зауважу, що цього було цілком достатньо, щоб гарно розважитись і отримати море задоволення. У наш час у такий спосіб мало хто здатен відпочивати, отримуючи від цього радість.

Закінчився хелловінський вечір близько 23-ої (причина банальна: саме тоді зачинаються студентські гуртожитки) присутні, забравши свої мітли, чарівні палички, вампірячі зуби, залишки солодощів і атрибути свята – гарбузи, розбрелися по домівках. І ще одне, забула додати, найголовніше – гарний настрій, приємні враження та море оптимізму, адже їх там, як і смачних цукерок, було безліч.

Юля МОЗОЛЮК

Поезія на вулицях

Про стріт-арт, як естетичну категорію, відомо надто мало. Він розвивається, він заповнює собою вулиці європейських, а відтак і українських міст, друкуються книги провідних вуличних митців, а їх роботи продаються за неймовірні гроші. Можливо, стріт-арт є найактуальнішим напрямом мистецтва нашого сьогодення, можливо, саме він змінить мистецьке сприйняття наступних поколінь. Але все одно про нього відомо надто мало. Майже нічого. Але попри це я спробую дати кілька штрихів у нарис того, про що наші діти будуть вчитувати з мистецтвознавчих праць.

Історію стріт-арту природно виводять із графіті-руху, який, у свою чергу, почався майже з непорозуміння. У 1971 році хлоп'я Такі з 183-ї вулиці почав обписувати нью-йоркську наземку та найближчі до нього райони міста простим написом «Такі183». Монотонний, але повторений сотні разів напис врешті впав людям в око, а «Нью-Йорк Таймс» видрукувала інтерв'ю із самим Такі, де той пояснював свою мотивацію до обписування стін. Нагальне егоїстичне бажання лишити по собі знак хай не навечно, але бодай на кілька днів, захопило свідомість спочатку нью-йоркської молоді, а потім і молоді США цілому. Спочатку манія графіті захопила наземне ме-

тро, пізніше – залізницю, і, насамкінець, просто будь-який вільний простір у великих індустріальних містах. Так починалося те, що пізніше перетворилося у стріт-арт.

Втім, історію стріт-арту можна починати і з інших місць. Наприклад, з урбаністичної налаштованості футуристів або експериментами з міським простором у французьких ситуаціоністів. Можливо, основною причиною постання у 90-х повноцінного руху вуличного мистецтва стало відкриття міста як мистецького простору. В хаотичному нагромадженні будинків, павутинні автострад і мереживі метро група художників

ПТАХА

почала бачити більше, ніж просто незмінний ландшафт – цей ландшафт потребував доповнення, його можна було використати і зробити кращим. Як полотно для живописця або глина для скульптора, химерний простір залюднених міст став місцем самовираження вуличних митців.

Так почалася історія вандалізму в ім'я естетики. За словами Бенксі, «немає нікого небезпечнішого, ніж ті, хто бажає зробити світ красивішим місцем».

Проте місто не вичерпувало своїх можливостей для митця, лишень надаючи йому простір для творіння. Вуличні митці виявили, що мистецький твір на вулицях міст може відігравати ту ж функцію, що і рекламний щит – інформувати та схиляти до певної позиції. Місто перетворюється у бездонний комунікативний простір, нескінченних розмірів дошку оголошень, на якій той, хто має що сказати, – говорить. Бо ж чи є для митця дівіший спосіб поставити питання про існуючі соціальні проблеми іншим чином, аніж винести присвячений їм твір на загальний огляд? Особливо у цій сфері відзначилися американець Гепард Фетрі та британець Бенксі. Перший тиражував та розклеював сотнями тисяч плакат «Підкорюйся», обігруючи пропагандистський вплив ЗМІ та реклами, а інший підняв (і продовжує підіймати) усі найболючіші проблеми англійського, та й не лише, суспільства.

Таким чином починає збуватися напівзабуте гасло травня-

68: «Поезію на вулиці». Тепер кожен житель великого міста, як реципієнт, ставав учасником мистецького процесу. Тепер актуальне мистецтво покинуло задушливу тісню галерей та музеїв і знайшло притулок на вулицях. Так виникла і продовжує формуватися нова мова мистецтва – діалог з простором довкола себе, зміна вже зміненого людиною міського пейзажу.

Тепер більше немає сенсу малювати, вагаючись: чи сподобається результат глядачі – варто просто наблизити своє мистецтво до нього. На межі беззаконня або й просто супроти закону тисячі митців беруть у руки балончики з фарбою, щоб продемонструвати своє бачення світу, щоб зробити світ місцем, яке виглядатиме красивішим. А вже під їхнім натиском сірі міста стають кольоровішими та цікавішими. Насамкінець слова патріарха стріт-арту Бенксі: «Уявіть місто, де графіті не буде нелегальним, місто, де кожен зможе писати всюди, де би не схотілося. Де кожна вулиця наповнена мільйонами кольорів та коротких фраз. Де стояння на автобусній зупинці ніколи не буває нудним. Місто, яке ти відчуваєш живим організмом, належним кожному, а не лише олігархам та агентам із продажу нерухомості. Уяви таке місто і зупинись, схилившись до стіни супроти себе – вона жива».

**Світозар
КУЛЬЧИЦЬКИЙ**

Найкращі фільми
світової кінодокументалістики

ПРО ПРАВА ЛЮДИНИ КРІЗЬ ПРИЗМУ КІНО

HUMAN RIGHTS DOCUMENTARY FILM
DAYS INTERNATIONAL FILM FESTIVAL

**6-10 грудня 2010
р. в рамках Сьомого
Міжнародного
фестивалю Docudays.
UA вдруге в Луцьку
відбудуться «Дні
документального кіно
про права людини».**

Цьогоріч фестиваль стар-тував 3 жовтня в Запоріжжі і побуває в 22-х регіонах України, представляючи найкращі фільми-переможці VII Міжнародного фести-валю документального кіно про права людини Docudays UA, а також фільми-призери найвідоміших міжнародних кінофестивалів докумен-тального кіно.

Під час переглядів пла-нуються тематичні дискусії та обговорення, ведуться перемовини про участь

режисерів окремих стрі-чок.

**Орієнтовний перелік
фільмів, які демонструва-
тимуться в Луцьку:**

1. «Тютюновий шлях» (по-гляд зсередини на тютюно-ву індустрію);
2. «Стираючи Девіда» (по-рушення права людини на приватне життя);
3. «Футбольний батько» (про незрячого масажиста відомої футбольної коман-ди);
4. «Я пам'ятник собі» (фільм знятий на Волині, торкається питання пам'яті про загиблих, незалежно до якої армії вони належали);
5. «Пощо, маловірна» (ресоціалізація інвалідів і перемога людини над со-бою);
6. «Любіть мене, будь лас-ка» (про смерть журналіст-

ки Насі Бабурової та нео-нацизм 21 століття);

7. «Убивство напередодні весни» (фільм про жорстоке переслідування правоза-хисниці Яни Полякової та її смерть, як виклик суспіль-ству);

8. «День, коли я вирі-шив стати Ніною» (питання сприйняття соціумом «інак-ших»);

9. «Хлопці», «Дівчата» (фільми про відповідаль-ність за виховання та світо-гляд молоді).

**Детальніше
ознайомитися з
анонсами фільмів
можна на офіційному
веб-сайті фестивалю
www.docudays.org.ua.**

ДОВІДКА:

З 26 березня до 2 квітня 2010 року в Києві у Будинку кіно (вул. Саксаганського, 6) відбувався VII Міжнародний фестиваль документального кіно про права людини Docudays UA.

На фестивалі були представлені фільми з 19 країн світу: Великої Британії, Данії, Ізраїлю, Канади, Китаю, Латвії, Македонії, Німеччини, Норвегії, Польщі, Росії, США, Швеції, Швейцарії, Чехії, Угорщини, України, Франції, Фінляндії.

Цього року найкращі документальні фільми сучасності під час фестивалю у Києві побачили 22 300 глядачів.

Мета фестивалю – засобами кіномистецтва привернути увагу українського суспільства до проблем «звичайної» людини, сприяти розвитку відкритого діалогу про права людини, утвердженню ставлення до людської гідності, як найвищої цінності.

У багатьох країнах світу різні організації проводять фестивалі кіно про права людини. 2003 року такий фестиваль започатковано в Україні. З 2006 року Docudays UA є учасником Міжнародної мережі кінофестивалів з прав людини (HRFN).

За традицією, восени Міжнародний фестиваль Docudays UA вирушає у подорож регіонами країни.

У кожному регіоні фестиваль має місцевих партнерів серед провідних громадських та правозахисних організацій. Допомогу у проведенні фестивалю надають державні адміністрації та приватні підприємства. Понад 30 громадських організацій візьмуть участь у проведенні фестивалю в регіонах країни.

Організатором фестивалю на Волині є Волинська обласна громадська організація «Волинський прес-клуб» (координатор) у партнерстві з Громадською організацією «Гендерний центр».

«Я люблю свого тата»

Впродовж вересня у ЗМІ багато писали про відзначення в Україні всенародного Дня батька, святкування якого започаткували у багатьох обласних центрах країни. Ще б пак, адже батьківство в Україні нині переживає кризу – 45% дітей живуть у сім'ях без батька, 300 000 безпритульних дітей, 95% з яких мають маму і тата, близько мільйона щорічних абортів, зростає кількість «суїцидонебезпечних» підлітків. Ці сумні цифри свідчать про суспільне банкрутство щодо розуміння ролі чоловіка, як лідера та голови сім'ї.

спільно з євангельськими церквами Луцька провели Перше святкування Всенародного Дня батька в Луцьку, організувавши свято для малечі та її батьків.

Соціологічне опитування під час заходу, в якому взяло участь 520 респондентів, ще раз засвідчило, що стосунки лучан з батьками потребують кардинальних змін, оскільки 9% респондентів, а це майже кожен десятий лучанин, взагалі не спілкуються зі своїми батьками; 29% опитаних заявили, що спілкуються з батьками лише декілька годин на місяць; у 23% лучан, згідно з дослідженням, батьки не беруть ніякої участі у їх житті.

Чому у свідомості українців батько є лише особою, яка заробляє гроші і дбає тільки про матеріальні цінності? Де ж батько, що відповідає за збереження життя дитини від її зачаття, який спільно з мамою бере активну участь у вихованні дитини, сприяє духовному вихованню громадянина України, оскільки своїм прикладом передає морально-естетичні норми нащадкам?

Біблія навчає батьків правильному вихованню дітей:

«батьки, не дратуйте дітей своїх, а виховуйте їх у напоминанні й остереженні Божому!» (Послання апостола Павла до Ефесян, 6 розділ, 4 вірш). Також і для дітей в Писанні є цінні настанови: «Шануй свого батька та матір свою, щоб довгі були твої дні на землі» (Книга Вихід, 20 розділ, 12 вірш). Якщо нація використовуватиме Слово Боже, як духовний стрижень у сімейному вихованні, то і сім'ї будуть міцніші, і життя дітей кращим.

Саме впровадження святкування Дня батька на національному рівні сприятиме більшій посвяті чоловіків своїй родині, формуванню вірного світогляду щодо життєвої сутності чоловіка як батька, пропагуванню моделі доброго батька на національному рівні та залученню чоловіків до активного батьківства.

Є над чим задуматися, оскільки якщо сьогодні ми втрамимо стосунки з батьками, завтра, ставши ними, не матимемо правильних стосунків зі своїми дітьми.

**Олександр
САМРУК**

Фінгербордінг

Історія фінгерборду дуже цікава та незвичайна.

Одного дня влітку 1998 року простий американський парубок з Каліфорнії Steven Asher (Стівен Ашер), що дуже любив кататися на скейті, залишився удома через

він разом із професійним рейдером Чотом Томасом заснував свою власну фірму. Так виникла компанія «Tech Deck», яка стала

дош. Стівен так любив скейтбордінг, що просто просидіти без діла весь день він не міг, розмірковуючи, він придумав міні-скейтборд – точну зменшену копію звичайної дошки, на якій можна було кататися пальцями однієї руки. Узявши в

руки ножиці, картон і клей парубок зробив деку (дошку), приробив до неї колеса і почав освоювати трюки, які використовуються у звичайному скейтбордингу. Стівен розмалював своє творіння яскравими фарбами і почав вивиртяти таке!.. За всім цим пильно спостерігав його батько, який давно займався бізнесом, пов'язаним із виробництвом іграшок. І батьку прийшла в голову ідея налагодити промислове виробництво міні-атюрного скейтборду для катання на пальцях – фінгербордів. Він зрозумів, що фінгерборд має бути точною зменшеною в розмірах копією скейтборду – з металевою підвіскою, колесами, нанесеною на деку графікою. Батько вивчив усі бренди скейтбордів, але ніхто з їх власників не дав йому дозволу наносити їх на фінгерборди, тому

найбільшим виробником фінгербордів (і залишається такою до цього дня).

В Україні цей вид спорту набирає обертів і у деяких містах проводять змагання у спеціальних парках (фінгер-парках).

У Ковелі фінгерборд стає все більш популярним і приваблює велику кількість школярів і не тільки, так, навіть створено першу команду з фінгербордингу «Platinum Decks», лідерами якої є Луцюк Олександр, Думіч Антон, Шматюк Роман.

Побувавши у Тернополі, я переконався, що ця іграшка і там популярна. Побачив, як хлопці вправно справляються із цими, так би мовити, міні-скейтами, і задав їм декілька питань.

– Забавлятися у такий спосіб і цікаво, і безпечно, – зізнаються

тернополяни-фінгербордисти зі «стажем».

– Фінгерборд друг подарував мені на день народження. Це – міні-скейт завдовжки 9 сантиметрів, – розповідає Ярослав Шуль. – Доти я ще ним не грався, тільки дивився на відео, як це роблять інші.

– Кататися на міні-скейті виявилось значно важче, ніж я міг собі уявити, – ділиться досвідом хлопець. – Спочатку було складно з ним вправлятися, бо пальці

були зовсім нетреновані. Та й техніка катання не така легка.

– Кататися на «скейті для рук» потрібно вказівним пальцем, – продовжує «інструктувати» Славко. – Натомість великий палець використовують лише для підтримки деки при виконанні трюків у повітрі.

– Коли люди бачать, що я бавлюся маленьким скейтом, – реагують по-різному. Хтось сміється, каже, що я впав у дитинство. Інші ж вважають це дурницями. Втім, мені подобається, що кататися на міні-скейті можна де завгодно. Це цікаво і руки-ноги цілі! Звісно, зручніше цим займатися в спеціальних скейт-парках. Там є де розвернутися: верт-рампи, фанбокс, петля, столики, лавочки, сходи...

Перші в Тернополі змагання з фінгерборду відбулися 19-21 вересня, під час фестивалю «Нівроку-2010», також такі змагання будуть проходити у Києві, Луганську та Донецьку.

**Підготував
Олександр ЛУЦЮК**

START

ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ «СПОРТИВНИЙ КЛУБ «КОВЕЛЬ»:

“Байдужа молодість - хвора старість”

З грудня 2007 року в Ковелі діє Громадська організація «Спортивний клуб «Ковель». Сьогодні наша розмова з головою громадської організації «Спортивний клуб «Ковель» Сергієм Панасюком.

– Скажіть, хто був ініціатором створення громадської організації?

– Пропозиція створення такої організації була запропонована Юрієм Семенюком. Завдячуючи нашому вчителю фізичної культури Волосяку Віталію, його наполегливій педагогічній праці ми стали фанатами спорту, я реалізувався як тренер, організатор та спортсмен, а Юрій, ставши успішним бізнесменом, не втратив бажання займатися фізичною культурою та впроваджувати здоровий спосіб у життя в Ковелі, а це і спонукало нас об'єднатися задля реалізації поставленої мети.

На жаль, на одному ентузіазмі неможливо створити усі умови для занять фізичним вихованням та спортом, адже вкрай необхідним є будівництво спортивних майданчиків, тенісних кортів, організація спортивно-оздоровчих секцій та заходів. Ідея Юрія Володимировича щодо створення громадської організації мені сподобалась. Як показує світова практика, функціонування спортивних клубів є виправданим і перспективним, тому в грудні 2007 року ми розпочали активну роботу.

– Яких успіхів вам вдалося

досягти за період існування організації?

– За час існування громадської організації СК «КОВЕЛЬ» нами було підтримано та продовжено організацію вже традиційних для нашого міста спортивно-масових заходів, а саме:

- новорічні турніри з легкої атлетики (2007, 2008 рр.);
- Всеукраїнський турнір з волейболу серед чоловіків пам'яті тренера Анатолія Завори (2010 р.);
- Міжнародні пробіги, присвячені Дню міста та Великій Перемозі (2007-2010 рр.).

Під час проведення цих заходів було залучено більше тисячі дітей нашого міста.

Також нами було створено секцію баскетболу на базі НВК №13 під керівництвом колишнього гравця суперліги БК (баскетбольної команди) «Пульсар» (м. Рівне), кандидата в майстри спорту України Віталія Твердого, що дасть можливість нам створити в майбутньому професійну команду та школу баскетболу, яка дуже необхідна в нашому місті, адже без жодної секції в місті чемпіонат з баскетболу користується великою популярністю серед молоді та збирає багато команд і гляда-

чів, а це важливо для розвитку будь-якого виду спорту.

З великими зусиллями нам вдалося отримати земельну ділянку під забудову спортивних майданчиків, тенісних кортів. Нині завершується оформлення документації.

Хотілося б відзначити виступи наших спортсменів на Чемпіонатах України та Міжнародних стартах. Такі спортсмени, як Головинський Олександр – Майстер спорту міжнародного класу – об'їздив півсвіту, зараз готується до участі в Чемпіонаті Світу з бігу на 100 км, який проходиться у листопаді на Гібралтарі. Як бачите, необов'язково бути багатим, щоб подорожувати, для цього можна займатися спортом з дитинства. Тому хочу відразу щиро запросити до нашого клубу усіх дітей, батьків, дідусів та бабусь, адже ЗДОРОВ'Я – ЦЕ ВСЕ, А ВСЕ БЕЗ ЗДОРОВ'Я – НИЩО!

Успіх буде завжди. Зокрема, як у Марчука Сергія, який професійно займається лише третій рік, а вже досяг певних результатів у категорії серед дорослих, та Олефіренко Ігор серед юніорів, вони восени стали Чемпіонами України з бігу по шосе на дистанції 20 км. Влітку 2010 р. Олефіренко Ігор

став бронзовим призером чемпіонату України на дистанції 10 км. Нещодавно з марафонського бігу Марчук Сергій посів п'яте місце на чемпіонаті України, показавши високий результат – 2:20:26, виконавши норму майстра спорту України.

Головченко Тетяна здобула визначну перемогу у Варшавському марафоні, де фінішувало 3323 учасники, 8 жінок професіоналів стартували від чоловіків раніше на 19 хв. 30 сек. Це річниця в часі між рекордами, встановленими на цьому марафоні жінками та чоловіками. Тетяна пододала дистанцію за 2 год. 30 хв. і перемогла з перевагою в 1 хвилину.

– Сергію, а Ви самі берете участь у змаганнях такого рівня?

– Так, звичайно, практично щотижня долаю різні дистанції від 5 км до 42,195 км на змаганнях. Один раз був учасником 100-кілометрового пробігу, де посів 3 місце у своїй віковій категорії. Хоча професійно не тренуюсь, але задоволення від аматорського спорту не менше, ніж у професіоналів, та й часу на систематичні тренування не вистає, адже зараз дуже багато організаційної роботи у клубі, який нараховує понад 150 спортсменів різного рівня з усієї України та понад 30 мешканців Ковеля, маємо надію, що зможемо зацікавити наше населення запропонованим видом спорту, адже біг – це найдешевший метод запобігання хворобам людини.

12 вересня цього року була

2500-та річниця з моменту, коли знаменитий воїн Феліпдесі побіг до Атен, щоб донести звістку про перемогу в битві під грецьким містом Марафон, він, як потім виявилося, після важкої бит-

по Європі, як тисячі спортсменів-марафонців з усієї Європи. Підтвердження цьому є багаточисленність бігунів з різних країн Європи та світу.

У липні спортивний клуб «Ковель» брав участь у гірському пів-марафоні у французькому місті Менде, який проходить вже 38 років поспіль, його учасниками є спортсмени від 16 до

ви подолав ще дистанцію 42 км 195 м, яка зараз і прирівнюється марафону.

В усьому світі проводяться такі змагання, а найбільшою кількістю учасників (понад 35 тисяч) можуть похвалитися Нью-Йорк, Берлін, Лондон, Чикаго, де власне, 10 жовтня 2010 р. фінішувало 36159 учасників, з них – 16186 жінок.

Мені теж вдалося подолати 8 разів марафонську дистанцію, останні два рази я зробив це майже за один місяць 12 вересня у польському місті Вроцлаві, де фінішувало понад 2 тис. учасників, та 10 жовтня у Познані, де результат учасників, що подолали марафон, сягнув 4323 учасників, серед них був і 47-річний мер Познані Гробельний Ричард, який подолав марафон за 04:43:23, тим самим у власному місті своїм прикладом пропагував заняття спортом.

Можна поєднувати приємне з корисним: подолавши дистанцію – ми подорожуємо

90 років. У ньому, завдячуючи своїм природним та генетичним даним, перемогу здобули темношкірі спортсмени з Кенії. У призову двадцятку потрапив єдиний європеець і член спортивного клубу «Ковель» – Ігор Олефіренко, посівши 18 місце.

Майже щотижня у всесвітній павутині висвітлюються імена членів СК «Ковель». Не сходять з перших місць імена наших спортсменів на спортивній сторінці сусідньої Польщі www.maratonypolskie.pl.

Протягом року майже щотижня спортсмени клубу «Ковель» беруть участь у легкоатлетичних пробігах і марафонах, в основному в Польщі, також стартують у інших країнах Європи.

З вересня діє набір дітей віком від 10 років для занять з легкої атлетики та баскетболом, запрошує Вас, разом зі своїми дітьми, колегами, друзями долучитися до активних дій у громадському житті міста.

Оксана МИЗОВЕЦЬ

ють свої недоліки відомі зірки. А завдяки любові... любові до світу і до людей, яка не полишала її до кінця днів.

Бог не вимагає від нас успіху, він лише вимагає, щоб ви спробували.

Мати Тереза

Мати Тереза народилася у 1910 році у сім'ї католицьких біженців-албанців. У 19 років дівчина вирішує приєднатися до черниць місіонерського порядку в чернечий орден «Ірландські сестри Лорето». З того часу розпочинається її двадцятирічна доля вчительки жіночої школи. Набувши необхідного досвіду, Мати Тереза у віці 38-ми років зрозуміла своє покликання й вирішила, що мусить служити найбільш убогим. З

ДЕ МОЯ ВІРА? НАВІТЬ ГЛИБОКО ВСЕРЕДИНИ... НЕМАЄ НІЧОГО, ОКРІМ ПОРОЖНЕЧІ Й ТЕМРЯВИ

Коли у жінки, що помирала запитали, чи були в неї вихідні або свята, вона відповіла: «Звичайно! У мене кожен день був святом!» – Ці слова, відомої й величній жінки ХХ століття варто викарбувати кожному на серці, адже її подвиг повинна пам'ятати кожна людина. Цією жінкою була всесвітньо відома Мати Тереза Калькутська, в миру – Агнес Гонджа Бояджиу.

Її популярність, як на мене, цілком виправдана, здобута не завдяки підступності чи хитромудрим планам, як це зазвичай буває у політиків, чи сліпучим поспішкам та шарам косметики, за якими старанно хова-

благословення Папи вона рушає до Калькутти, безсумнівно, одного із найбідніших міст на планеті, і розпочинає працювати сестрою милосердя.

Під її керівництвом сестри милосердя служили хворим і голодним з Калькутти. Віддаючи свою любов, тепло, їжу тим, хто приходив до порога Месії, Мати Тереза незабаром стала місцевою знаменитістю.

У ній поєдналось те, що так важко поєднати в одній людині – доброта і кмітливість. Вона допомагала знедоленим, намагалася щоденно привертати увагу до тяжкого становища бідних усього світу. Їй не цікавило віросповідання людей, вона лише думала про те, що на світі так мало шкіл, притулків, лікарень для бідних і тяжкохворих людей.

Я знаю, що Бог не дасть мені нічого такого, з чим я не зможу впоратися. Шкода тільки, що він не довірив мені більше.

Мати Тереза

У 1979 році Мати Тереза була удостоєна Нобелівської премії Миру і зарахована до лику блаженних.

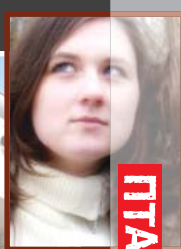
Їй казали: «Ви лікуєте не причину, а наслідки. Ви латаєте діри. Ваша праця тоне в океані проблем, які можуть бути вирішені тільки спільними зусиллями на державному рівні». Вона не сприймала такої критики і вважала, що діє у повній відповідності з тим, що говорить Письмо, де Христос сказав: «Я голодував – і ви нагодували Мене, спрагнув – і ви напоїли Мене, мандрував – і ви прийняли Мене, був нагий – і ви одягнули Мене, був хворий – і ви відвідали Мене, у в'язниці Я був – і ви прийшли до Мене».

І тому, одужуючи в лікарні після чергового інфаркту, у своєму щоденнику, при здоровому розумі й твердій пам'яті, вона з упевненістю писала: «Що для мене Ісус? Ісус це...». І далі – приголомшливий список: «Слово, яке слід вимовити. Світло, любов, мир... Ісус – голодний, якого потрібно нагодувати, спраглий... Бездомний. Хворий. Самотній! Небажаний! Прокажений! Жебрак! Сліпий! Каліка! Ув'язнений!». І, що зовсім вже дивно: «Ісус – це людина із зачерствілим серцем, якій треба допомогти його пом'якшити».

Через служіння людям вона відмовилась від суспільних благ. Вона поклала до ніг людства свою безмежну любов не як щось аморфне, а як дієву субстанцію, котра приносила свої плоди, допомагала вижити десяткам, тисячам тих, хто потребував. Її приклад надихнув багатьох у різних кінцях світу. Нині місією Матері Терези виконує понад 5000 сестер, братів, добровольців. Виникло близько 500 центрів допомоги, котрі годують 500 000 сімей і допомагають 90 000 прокажених протягом року по всьому світу.

Окрім Нобелівської премії, мати Тереза була удостоєна багатьох почесних нагород, у тому числі нагороди Падма Шрі за видатні заслуги у 1962 році, премії миру Папи Івана XXIII в 1971 році, нагороджена Президентською медаллю Свободи в 1985 році та Золотою медаллю Конгресу в 1997 році.

І тільки здоров'я змусило цю сильну духом жінку закінчити свою активну діяльність. 13 березня 1997 року вона пішла з поста глави порядку. А 5 вересня того ж року найулюбленіша і найгуманніша жінка XX століття пішла з цього життя.

ПТАХА

Катерина Мармиченко

ВЕЛИКІ ЛЮДЕ

ТЕТЯНА ВИННИК –

Народилася 11 квітня 1984 року у місті Ніжині, що на Чернігівщині. Автор поетичних збірок «Золотоноша» (2003), «Гетсиманська молитва» (2005), «Самоспалення дерева» (2008), яка отримала Грант Президента України для творчої молоді. Перекладає з російської (Марину Цветаєву та Анну Ахматову), американської (Сільвію Плат, Енн Секстон афро-американську Інґріт Йонкер) та болгарської (Дімчо Дебелянов, Елка Няголова) мов. На її вірші молодіжним театром «Мушля» була поставлена вистава «Венера та інші (портрет автентичної жінки)». Працювала журналістом на телебаченні та у пресі, а також

Відповідальним секретарем Всеукраїнської приймальної комісії при НСПУ. Вивчає психологію. Лауреат Міжнародної україно-німецької премії імені Олеса Гончара, «Благовіст» та «Рукомесло» за переклади американської поетки Сільвії Плат, дипломант конкурсу «Коронація слова» у номінації «Пісенна лірика про кохання». Вірші друкувалися у вітчизняних та зарубіжних часописах, журналах, перекладені болгарською, російською, польською та циганською мовами. Нині навчається в аспірантурі КНУ ім. Тараса Шевченка.

У місті,
де всі дні
були
як урочисті, –

Ти зорі натирав
до блиску у очах,
Купав мене у місячному листі,
І вигрівав
ковтками молока.

У тому місті сліз
ще ти мене любив,
Де радість розтеклася по щоках,
Ідеш в мені,
як чорний пілігрим,
Крізь час і схлип
ковтками молока...

У тому місті
сон
ходив коло вікон.
Та сон тоді ще нас
не лоскотав,
Бо ти мене любив,
бо бились в унісон
Дві наші тіні
в коловерті трав.

У місті,
де сльоза
іде
як та гроза,
Не зупинить...
І важко вже дивиться...
На місто те,
де ти
любив,
але не взяв, –

Бо там
уже давно
нема
нам більше місця.

Розходяться шви і прокляття гойдають антену.
І я викликаю з дев'ятого кола ліфт.
І зірка на серце тисне безжально «enter»...
І, змилившись, кидає трохи вітальних крихт.

І руки мої, ніби в раму зрослися чорну,
І раму оцю не розсунути, не відвести.
А мама в кімнаті вбирає в рушник ікони
І пише до Бога порожні прозорі листи.

А я у тумані. Блищить, як сльоза, катетер.
Солодка вода у кров виливає хрести.
І хто б не прийшов мені світло з очей утерти,
Я бачу холодну галактику самоти.

З дев'ятого кола дістала прабабину силу.
У жмені затисла. Який же високий політ!
Любила тебе, неначе на грудях носила...
Таке наше фото. І пташка на ймення «delit».

Пересудами,
переливами,
перехрестями –
Ти від мене швидко відхрестися.
Із похміллям, самотністю спатимеш,
коли кості мої полоскатимуть,

Коли стрічку на лоба в'язатимуть,
що не варта тебе – казатимуть,
що із вітру я та із воску
що нелюдський у мене лоскіт.

ВІРШИНА

ПТАХА

*Сон минув, а заснулому
Просинатись – невесело,
Коли в жертву минулому
Все майбутнє принесено.*

А. Кичинський

Ой невесело, так невесело
Ходить сон,
вітерцем занесений.
І лягає на трави,
Затуляє їм очі,
Терпеливо він править
Плачем опівночним.
А у хаті від сліз
Так волого і слизько.
Сон навшпиньки стає
І вклоняється низько.
Я не сплю. Я все бачу.
Я рук не складаю.
Тінь дитячого плачу
Наді мною витає.
Не схвати за квітку
Ні сльози, ані пустки.
По самотньому світу
Місяць голову трусить.
І щоб тишу почути
Ще тихшають кроки.
І по грудях течуть
Солодкаві молоки.

Я не сплю. Я все бачу.
Я вже, мов колиска, –
До дитячого плачу
Притулилася близько.

Гріх у мене є, що я літаю,
Що на пальцях на землі стою.
Мертвою водою обливає
Спину хтось застуджену мою.

У сорочці білій, накрохмаленій,
Переходжу спалені мости.
І чим ближче дихає віддалення –
Тим до себе хочеться рости.

На дибах довкола стали глиби,
І тремтять на відстані руки.
Та моїх очей зелені риби
Запливли далеко за буйки.

І не буде вже мені спокою,
Душить горло нежива вода.
Винна я у тім перед тобою,
Що так безнадійно молода.

*Я розхлюпую хвили вогню,
Я здіймаюся з попелу, аби дихати, дихати
І ковтати мужчин із повітрям*

Сільвія Плат

Ти вдаєш, що не бачиш, як ходить навскіс моя тінь.
Ти вдаєш, що далеко рука моя просить розлуки.
І не буде вже більше оцих безпорадних світів
Й неспокійного серця тремких і тяжких перестуків.

Я не знаю, де пісня розпалася на два кінці,
Я не знаю, як линва заплутала гордість жіночу.
Тільки хмара, що сіла на тріщину в білім лиці,
Над твоїми словами кружляти уже не захоче.

Тільки сонце не сходить. Лиш сови у нашім краю.
На долоні всі лінії зсунулись і розпорилися.
Вириваю із горла лаву вогненну свою,
Я не хочу носити
пропащого в горлі
голосу.

Перехоплено подих вогнем,
А в палаті аж стеля волога.
Покладуть горілиць – все мине –
І до ранку, ніби й нічого
не було.

За вікном верховіття зими
Ще тримає за ниточку світло.
Дядьку місяць, співайте мені,
Як гуляє над стріхою віхола.

І поклич мене, чорний, до сну,
Хоч по колу ходить пожежа.
Ворон дивиться у стіну,
Крізь яку я собі не належу.

І навіть не дім, тобто відсутність дому,
І навіть не докір у домі чужому,
І навіть не паперові люди,
Розкинувши руки мої – розбудять.

Візьмуть розв'язану душу,
Де усі мертві душать.
І хилитається хрестик,
Коли чорний місяць пещу.

І я піднімаюся над містом,
Сорочка із жовтого листа,
Що й тіло крізь неї видно
В усі зачинені вікна.

А я все тебе шукаю,
Вже й місяць дійшов до краю,
Вже просвітку і не буде,
Над містом побачать люди,
І не пробачать люди,
Як панна руса кружляє.

Зірветься листок пожухлий
Й нічого уже не попросить.
Мій ангеле, ти послухай,
Як панна вплітає у косу
Дерев непідкорені рухи.

ВЕЛОТРІАЛ – СПОРТ ДЛЯ ЕКСТРЕМАЛІВ

Для Юрка Червоного педалі стали універсальним засобом пересування, а екстрим – життєво важливою складовою. І зовсім не дивина побачити Юрка з велосипедом у залюдненому вагоні електрички, адже хлопець мало не всюди вирушає зі своїм тріал байком та вправно підкорює щоразу нові урбаністичні хащі.

– Як давно цікавишся та займаєшся велотріалом?

– Фактично з 2004-го, а практично з 2005-го, саме у 2005-му році я зібрав свій перший велосипед. Він був не надто міцним, але на ньому можна було тріалити. З часом я оновлював велосипед, покращував його, адже ріс мій рівень катання і мені був потрібен міцніший і кращий велосипед.

– Як ти навчився екстремальному катанню, з чого усе починалося?

– Навчився від луцьких тріалістів, читав інструкції, поради в Інтернеті. Дізнався про цей вид спорту від друзів, побачив, як вони катаються і мені теж захотілося спробувати.

– Складно було?

– Вчитися не надто складно, тут головне – мати хист. Потрібно багато тренуватися, щоб майстерно виконувати трюки. Потрібно мати хорошу фізичну підготовку, без неї добре не виходить тріалити.

– Багато доводилося падати? Страшно було?

– Спершу падав, а потім навчився уникати падінь або пом'якшувати їх. Коли я починав займатися тріалом, то ще не знав, як можна травмуватися і на скільки серйозно, тому не було страшно. З часом усвідомив усю «небезпеку» падінь і став більш обережним перед виконанням нового трюку. Підвищуючи рівень своєї майстерності, я ретельно готувався, щоб уникнути травмування.

– Перешкоди для тріалу сам лаштуєш чи обираєш природні ландшафти?

– Переважно катаю на готових перешкодах – це парапети, каміння, бордюри, бетонні споруди, будівельні майданчики тощо, їх більше є і вони різноманітніші, ніж саморобні. Саморобні перешкоди будують з дерев'яних піддонів, котушок і колод з дошками й використовують переважно на змаганнях, адже там потрібно зібрати в одному місці кілька трас різної складності з можливістю їх змінювати.

– Розкажи про свій найек-

стремальніший велотріал.

– Одного разу я катався на будівельному майданчику, долав трасу із бетонних блоків, плит, але втратив рівновагу і впав униз. Трохи прокотився по бетонних блоках і щебеневі. Подряпався, збив лікті, коліна

та й велосипеду тоді добряче перепало.

– А чи існують у велотріалістів якісь свої правила чи неписані закони?

– Та якихось особливих немає.

– У тебе є рекорди?

– Рекорди є, тільки умовні. З часом я усі елементи трюків став виконувати краще і таким чином покращував майстерність, бив свої рекорди.

– Чого ще хочеться досягти?

– Хочу кататися так, щоб інші хотіли кататися, як я.

– Який у тебе ранг, якщо можна так сказати, чи статус у тріалі?

– Є такі категорії: юніори, аматори, експерти і профі. Я на змаганнях виступав у категорії аматори.

– У яких змаганнях та показових виступах ти брав участь?

– Брав участь у змаганнях у Львові, Рівному. Виступав на різних заходах, зокрема на фестивалях «Бандерштат», «Upfest» та на інших менш відомих концертах, також виступав на відкритті велодрому в «Adrenalin city».

– Велотріал для тебе розвага чи спосіб життя?

– Спосіб життя, бо я, окрім тріалу, ще й просто катаюся на велосипеді, їджу на велосипеді й на роботі.

– Чим відрізняється велосипед для тріалу від звичайного?

– Конструкція дещо схожа, але тріальний велосипед має свої особливості: це низька і міцна рама, потужні колеса з широкими покришками, міцні педалі, шатуни, хороші гальма, широке кермо.

– За що порадиш братися в першу чергу тріалістам-початківцям?

– Пораджу більше товаришувати і спілкуватися із досвідченими тріалістами, переймаючи у них навички велотріалу, адже так росте особистий рівень, відшліфовується майстерність виконання трюків.

ДЕЩО ПРО ВЕЛОТРИАЛ

Велотріал (англ. bike trials) – вид тріального спорту, що передбачає подолання перешкод на велосипеді. Бар'єри можуть бути різноманітними: перила, каміння, колоди, дошки та ін. Основним завданням у велотріалі є подолання смуги перешкод, не спираючись ні ногами, ні руками, ні іншими частинами тіла на землю чи штучні бар'єри.

Велосипедний тріал зародився у кінці 70-х – на початку 80-х років в Іспанії. Спершу мототріалісти почали створювати спеціальні велосипеди для того, щоб на них тренуватися, однак згодом велотріал став повноцінним видом спорту, який почав стрімко розвиватися, проводилися змагання. Першою фірмою, яка почала виготовляти велосипеди для тріалу, була Montesa, яка тепер називається Monty. Головними центрами тріалу стали США й Іспанія, техніка і стилі додання перешкод у яких багато чим відрізнялися.

На сьогодні велотріал – досить відомий вид екстремального спорту, проводиться міжнародні змагання. Нині основні центри тріалу – Франція, Іспанія, Англія та деякі інші країни Європи. Останнім часом тріал набуває все більшої популярності, рівень і майстерність спортсменів зростає, з'являються нові рекорди, зокрема, стрибок з місця через планку на висоті 142 сантиметри, стрибок з розгону на бар'єр висотою 176 сантиметрів та багато інших досі нечуваних рекордів.

Останнім часом популярними стали й одноколісні велосипеди, так звані юнісайкли, які, до речі, використовуються не лише у тріалі, а й в інших видах екстремального велоспорту.

СЛОВНИЧОК ОСНОВНИХ ТРІАЛЬНИХ ТРЮКІВ:

Пробивка (Pedal-Kick, gap) – стрибок на задньому колесі вперед натиском на педаль. Один з основних рухів велотріалу.

Сайд-хоп (Side-Hop, сайд) – стрибок з місця на бар'єр боком чи просто стрибок в бік.

Дроп (Drop) – зістрибування з висоти.

Pogoing (Пагоуинг) – маленькі стрибки обома колесами для утримання рівноваги.

Тос – стрибки на задньому колесі на місці.

Тач-хоп (Touch-Hop) – стрибок з розгону на перешкоду, підкручуючи педалі та відштовхуючись (торкаючись) від перешкоди переднім колесом.

Тетяна ВОРОНЧУК

ХТО ХОЧЕ ДО КУАЛА-ЛУМПУР? НАЦІОНАЛЬНИЙ ФІНАЛ БВОВ-2010

7 листопада у Києві відбудеться Національний фінал міжнародного конкурсу «The Global Battle Of the Bands 2010». Йому передували 7 відбіркових регіональних турів у Києві, Львові, Харкові та Сімферополі, в яких взяли участь 65 гуртів. У вирішальній битві візьмуть участь команди, що «кваліфікувались» на фінал через відбір, а також минулорічні фіналісти, що в підсумку посіли місця з другого по шосте. У якості гостя на заході виступить гурт Га-почка – минулорічні переможці.

Повний перелік учасників фіналу 2010:

martiansdoitbetter (Київ)
Jumper Heads (Київ)
ЮБЕЛІР (Луцьк)
-deTach- (Київ)
Stoned Jesus (Київ)
Seven Pounds (Сімферополь)
Blooming Plum (Одеса)
BESSOVEN (Харків)
MAGUA (Київ)
The Space Cakes (Київ)
CASHEMIR (Київ)
The Pollock (Київ)
Gravlyky Supersonics (Київ)

SKOR BAND (Київ)
DREAM PLANET (Київ)
Firewall (Сімферополь)

Кожен гурт матиме не більше 8 хвилин на виступ, а їх черговість визначить шляхом жеребкування напередодні фіналу.

Лише один колектив стане переможцем, якого визначить журі з продюсерів, музикантів, журналістів і музичних критиків. Гурт-переможець отримає титул «Кращий новий гурт України» та поїде за рахунок організаторів на Світовий Фінал, який цього сезону відбудеться 26 лютого 2011 року в столиці Малайзії – Куала-Лумпур. До цього фіналу «The Global Battle of the Bands» проходили щороку у Лондоні. Головний приз – \$100 000.

ЖУРНАЛИ МОЖНА ПРИДБАТИ У ТАКИХ ТОРГОВИХ ТОЧКАХ:

- У КОВЕЛІ:**
- магазин «АВС» (привокзальна площа);
 - торгова точка біля кафе «Казка» (бул. Лесі Українки);
 - торгова точка при вході у залізничний вокзал;
 - точки продажу преси в супермаркетах «Салют» (вул. Володимирська), «Фаворит» (вул. Володимирська), «Вопак» (вул. Незалежності);
 - магазини «доМАЖОР» (вул. Сагайдачного, 6в);
 - кінозал «Прем'єра» (вул. Незалежності, 100);
 - піццерія «Classic» (вул. Сагайдачного, 6в);
 - точка продажу преси в універмазі.

У ЛУЦЬКУ:

- магазин «Вінок волошківий» (Театральний майдан);
- торгова точка біля Будинку Офіцерів (вул. Винниченка);
- торгова точка в корпусі філологічного факультету ВНУ (вул. Винниченка);
- книгарня «Руніка» (Палац учнівської молоді, вул. Шопена, 18);
- книгарня «Руніка» (головний корпус ВНУ, пр-т Волі, 13, 2-й поверх).

Наші друзі

Ми щиро дякуємо
Вам за підтримку :)))

Галина Жилка - підприємець, директор магазину «Оксамит», голова батьківської громадськості міста.

Віктор Козак – директор ТзОВ «Ідея», член ради регіону міжнародних перевізників Волинської та Рівненської областей, депутат районної ради.

Андрій Откаленко – голова МГО «За життя», директор фірми «UAnet», радник міського голови

У «ТАРТАКА» НАЗБИРАЛОСЯ НА «ДРУГИЙ КОМЕРЦІЙНИЙ»

Гурт «Тартак» видав другий у своїй дискографії альбом реміксів, який отримав назву «Назбиралося на 2010». На відміну від свого попередника «Першого Комерційного», який складався здебільшого із танцювальних версій пісень Тартака, до нового увійшли декілька невиданих раніше треків гурту. Зокрема, це різдвяна композиція «А в нашого пана» спільно з «Астартою» та акустична версія концертного хіта «Лицарський хрест», який гурт виконує в дуєті із Андрієм Підлужним.

Засновник: ПП Самчинська Н. М. Адреса редакції: 45000, м. Ковель, вул. Театральна 11, 2 поверх, к. 17.
e-mail: info@ptaxa.com.ua
www.ptaxa.com.ua

Свідчення про реєстрацію: ВЛ № 330-64 ПР від 25.09.2008. Виходить з грудня 2007. Виходить 1 раз у місяць. Ціна до-говірна. Наклад 1500 прим.

ГУРТ «ТАРУТА» ВИКЛАВ АЛЬБОМ В ІНТЕРНЕТ

Етно-роковий гурт «ТаРУТА» на своєму сайті опублікував для вільного прослуховування та завантаження дебютний альбом «Народжені в любові». Що змусило гурт піти на такий крок, розповів його лідер Євген Романенко:

«Диск було видано ще у березні. Зараз не бачимо сенсу робити повторний тираж. Дві третини дисків розійшлося у Європі, все інше ми розпродали на концертах. Деяко й досі лежить в інтернет-магазинах. Тож ми виклали його в мережу через те, що він вже там є. Хтось його виклав на торенти вже через тиждень після презентації. За таких обставин мені здається, якщо вже завантажувати, то краще з офіційного сайту», – пояснив музикант.

ЮВІЛЕЙНИЙ «FLËUR»: БІЛЬШЕ ДРАЙВУ І ЕЛЕКТРОНІКИ

Гурт «Flëur», який цьогоріч відзначає своє 10-ліття, анонсував ювілейний тур містами України.

З 18 по 28 листопада музиканти відвідають сім українських міст: Львів, Донецьк, Луганськ, Одесу, Харків, Дніпропетровськ та Запоріжжя. Для туру «Flëur» підготував спеціальну ювілей-

ну програму з найкращих хітів. Її прем'єра відбулась днями у Києві під час великого концерту у Будинку офіцерів.

Верстка та підготовка до друку: Володимир Камінський.

Редакція збирає за собою право літературного редагування, скорочення прийнятих до публікації статей і не завжди поділяє позицію авторів. За достовірність опублікованих матеріалів відповідає автор (рекламодавець).

Архітектурно-планувальне рішення житлових та громадських приміщень

ТЕЛ. 050 299 45 69

СФЕРА ДИЗАЙН

МОЛОДІЖНИЙ ЖУРНАЛ

ПТАХА

№ 11 (30), 2010

(листопад)

Головний редактор:

Ольга Ляснюк

№ 11, 2010 31

ФОТОПОЗИТИВ

